

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Sodales Solonis z. s.**, se sídlem Bratří Nejedlých 335, Žebrák, zastoupen JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 A 70/2016 - 36,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 A 70/2016 - 36, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce požádal žalovaného (podáním ze dne 27. 2. 2016) dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o zaslání informací ve věci finančních odměn spolupracovníků ministra průmyslu a obchodu. Podotkl, že tak činí v návaznosti na zprávy z tisku, dle nichž žalovaný nepřirazuje zveřejněné výše odměn ke jménům svých konkrétních zaměstnanců. Žalobce proto požádal o sdělení všech jmen osob, u nichž byly dosud zveřejněny toliko finanční částky, a to nejlépe ve formě přehledné tabulky se jmény.

[2] Přípisem č. j. MPO 13526/2016, PID MIPOX01ZZUIB, ze dne 18. 3. 2016 žalovaný poskytl žalobci formou datového souboru anonymizovanou tabulku, v níž jsou jednotliví příjemci odměn označeni jako náměstek ministra 1 až 9 a ředitel odboru 1 až 44, u každého z nich je uvedena celková výše odměn za rok 2015. Téhož dne žalovaný vydal rozhodnutí č. j. 13526/2016 (dále též „správní rozhodnutí I. stupně“), jímž odmítl žádost v té části, v níž žalobce požadoval poskytnutí jmen a příjmení jednotlivých náměstků ministra a ředitelů odborů. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tak, že § 8b zákona o svobodném

přístupu k informacím nemůže být podkladem pro tak zásadní zásah do soukromí dotčených osob, jako je zveřejnění jejich odměn.

[3] Žalobce podal proti správnímu rozhodnutí I. stupně rozklad, který ministr průmyslu a obchodu zamítl rozhodnutím ze dne 20. 4. 2016, č. j. MPO 16835/16/10200/01000 (dále též „žalobou napadené rozhodnutí“), a potvrdil správní rozhodnutí I. stupně. Ministr uvedl, že požadované informace jsou osobními údaji, a v konkrétním případě je třeba posuzovat kolizi práva na informace s právem na soukromí dotčených zaměstnanců. Přiřazení jmen k jednotlivým vyplaceným částkám odměn by nepředstavovalo z hlediska veřejné kontroly výkonu státní správy či hospodaření s rozpočtovými prostředky žádnou přidanou hodnotu, avšak zásah do osobní integrity dotčených osob by byl značný.

II.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou městský soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 A 70/2016 - 36, shledal důvodnou. Žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když odmítl poskytnout žalobci jména a příjmení jednotlivých náměstků ministra průmyslu a obchodu a ředitelů odborů, resp. přiřadit je k jednotlivým položkám v příloze vyrozumění žalovaného č. j. MPO 13526/2016 ze dne 18. 3. 2016; ministr průmyslu a obchodu pak toto rozhodnutí v rozporu se zákonem potvrdil.

[5] Městský soud uvedl, že podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Následující § 8b citovaného zákona však upravuje výjimku ze zásady ochrany osobních údajů, která se jinak při poskytování informací povinnými subjekty obvykle uplatní. Povinný subjekt totiž poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Těmito osobami jsou také uvedení náměstkové a ředitelé odborů ministerstva průmyslu a obchodu, což vyplývá z jejich pracovněprávního postavení poměru zaměstnanců veřejné správy. Tato otázka byla jednoznačně kladně zodpovězena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, na jehož základě se již vytvořila ustálená judikatura správních soudů. Žalovaný byl proto povinen poskytnout požadované informace o odměnách předmětných náměstků a ředitelů odborů.

[6] Poukázal-li žalovaný na nutnost poměřování konkurujících zájmů a provedení testu proporcionality, také tyto otázky byly bezpečně vyřešeny v citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který vyvrací i veškerou další argumentaci žalovaného stran neposkytnutí požadovaných informací žalobci. Zákonodárce v případě platů a odměn zaměstnanců veřejné správy upřednostnil právo na informace před ochranou soukromí. Tento přístup testu proporcionality v zásadě neodporuje, a proto není třeba tento test v jeho úplnosti aplikovat v každém jednotlivém případě. Neposkytnout tyto informace lze jen v určitých případech, kdy již právo na soukromí nad právem na informace převáží. Tyto případy Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rovněž vymezil tak, že se musí jednat o osoby, u nichž jsou současně splněny tyto podmínky: 1)

pokračování

osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Mezi tyto osoby ani náměstci ministra, ani ředitelé odborů zjevně nespádají. Předestřený výklad neodporuje ani závěrům judikatury Soudního dvora.

[7] Poskytování informací o výši odměn spolu se jménem a příjmením dotčených náměstků a ředitelů odborů není ani nepřiměřené, neboť hraje důležitou roli z hlediska kontroly hospodaření s veřejnými prostředky. Zásah do práva na soukromí naproti tomu neznamená v tomto případě pro dotčené osoby žádnou podstatnou újmu.

[8] Městský soud s ohledem na výše uvedené zrušil podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím jak žalobou napadené rozhodnutí, tak správní rozhodnutí I. stupně. Zároveň nařídil žalovanému poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku jména a příjmení jednotlivých náměstků ministra průmyslu a obchodu a ředitelů odborů ministerstva průmyslu a obchodu v roce 2015 spolu s informací, pod jakými čísly byly tyto osoby uvedeny v tabulce obsažené v příloze vyrozumění žalovaného č. j. MPO 13526/2016 ze dne 18. 3. 2016.

III.

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel v prvním stížním bodě poukázal na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Městský soud z velké části pouze okopíroval rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, aniž by se vypořádal s argumentací uvedenou v rozhodnutí správních orgánů. Jeho rozsudek tak trpí nedostatkem důvodů. Dále stěžovatel poukázal na nezákonnost napadeného rozsudku. Městský soud nesprávně posoudil klíčovou otázku týkající se poskytnutí informací o odměnách uvedených náměstků ministra průmyslu a obchodu a ředitelů odborů ministerstva průmyslu a obchodu. Předmětný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, neměl být v dané věci vůbec aplikován, případně se od něj měl městský soud odchýlit. V citovaném rozsudku se totiž jednalo o informaci o výši platu a odměn jedné osoby, nikoliv o plošné zveřejnění informací několika osob, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě. Stěžovatel zdůraznil, že mimo předchozí judikatury je třeba respektovat také platnou právní úpravu, konkrétně čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který se týká omezení přístupu veřejnosti k informacím. Městský soud měl provést test proporcionality, poskytnutí žádaných informací totiž nesplňuje jeho druhé a třetí kritérium, proto v dané věci postačilo zveřejnit výši odměn v anonymizované podobě, jak učinil stěžovatel. K namítané nezákonnosti stěžovatel dále uvedl, že nemohl poskytnout žádané informace ani s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. dubna 2016, č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení o ochraně osobních údajů“). Stěžovatel trvá na tom, že výklad § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím

obsažený v napadeném rozsudku, jakož i v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, odporuje závěrům Soudního dvora vysloveným v rozsudku ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09 (*Schecke a Eifert*). Výklad citovaného ustanovení je rovněž v rozporu s § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), což dokládá i judikatura k tomuto ustanovení. Stěžovatel navrhl zrušit rozsudek městského soudu a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[11] Žalobce se ve svém vyjádření plně ztotožnil s právním názorem městského soudu. Stěžovatel neuvedl žádný relevantní důvod, proč by v dané věci neměl být aplikován rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62. Namítl-li stěžovatel, že v dané věci se jedná o plošné zveřejnění informací týkajících se několika osob, zatímco v citovaném rozsudku šlo o zveřejnění informací týkajících se pouze jedné osoby, postrádá taková argumentace logiku. Je-li přípustné zveřejňovat informace o jedné osobě, musí být za stejných podmínek přípustné zveřejňovat informace také o osobách dalších. Argumentace stěžovatele byla důkladně vypořádána v uvedeném rozsudku rozšířeného senátu a městský soud nepochybil, když své závěry o tuto judikaturu opřel. Ani námitky stran testu proporcionality nelze považovat za důvodné. Žalobce navrhl zamítnout návrh na přiznání odkladného účinku i samotnou kasační stížnost a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí

pokračování

proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[16] Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*[s]oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

[17] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení*“.

klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“.

[18] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[19] Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní názor vyslovený v rozhodnutích správních orgánů za nesprávný a naopak, z jakých důvodů shledal důvodnými žalobní námitky žalobce. Městský soud v napadeném rozsudku podrobně a přezkoumatelně objasnil, proč byl postup stěžovatele spočívající v neposkytnutí jmen a příjmení jednotlivých náměstků ministra průmyslu a obchodu a ředitelů odborů v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce poukazující na nedostatek odůvodnění a nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Ostatně stěžovatel proti závěrům v něm vysloveným v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s nimi polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, oba dostupné na www.nssoud.cz).

[20] Nejvyšší správní soud se dále z úřední povinnosti zabýval tím, zda řízení před městským soudem není zatíženo vadou, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud takovou vadu zjistil. Městský soud pominul, že v řízení existují osoby, jež by mohly eventuálně uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení podle § 34 s. ř. s.

[21] Ze spisového materiálu vyplynulo, že předmětem soudního přezkumu je odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž žalobce

požadoval sdělení informací o odměnách jednotlivých náměstků ministra průmyslu a obchodu a ředitelů odborů ministerstva průmyslu a obchodu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout,

pokračování

vždy přichází v úvahu v řízení před soudem jako osoba zúčastněná na řízení podle § 34 s. ř. s. Těmito osobami jsou přitom všechny osoby, jichž se žalobcem požadovaná informace týká, tedy všichni dotčení náměstkové a ředitelé odborů. Skutečnost, že žalobce sám tyto osoby neoznačil v podané žalobě, je zcela bez významu. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. totiž osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných uplatňovat. V daném případě není pochyb o tom, že se v případě všech dotčených náměstků a ředitelů odborů o osoby na řízení zúčastněné jedná (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 5 As 63/2015 - 25, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 112/2015 - 54).

[22] Povinností předsedy senátu městského soudu byly tyto osoby vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož je i vyzvat, aby oznámily, zda budou svá práva v řízení uplatňovat. Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 2, 3 s. ř. s.), proti němuž má právo podat kasační stížnost (§ 102 s. ř. s.). V projednávané věci však městský soud ničeho v tomto směru neučinil a nepostupoval ani v souladu s § 74 s. ř. s. Městskému soudu přitom nic nebránilo vyzvat stěžovatele k doplnění identifikace těchto osob přicházejících podle obsahu správního spisu v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, tj. osob, o jejichž právech a povinnostech má být rozhodováno, když se jedná o zveřejnění jejich odměn povinným subjektem (obdobně srov. výše uvedený rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 5 As 63/2015 - 25).

[23] Již tato podstatná vada řízení před městským soudem, ke které by musel zdejší soud přihlédnout i v případě, že by předmětnou kasační námitku stěžovatel nevzněl, sama o sobě nutně musí vést ke zrušení napadeného rozsudku (k tomu srov. vedle výše citovaných rozsudků i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68). Zbývajících kasačními výtkami se zdejší soud nemohl s ohledem na výše uvedené zabývat.

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů proto rozsudek městského soudu s odkazem na vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[26] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu